

ליל שבת קודש פרשת במדבר ה'תשס"ט

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ר"ח המדבר מענין מה שרודפים הרשעים את הצדיקים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (תהלים ל"ז), "צופה רשע לצדיק ומבקש" וכו', פירוש: מה שרשעים עושים יסורים לצדיקים ורודפים את הצדיקים, זה סיבה מאת השם יתברך, כדי שיתבונן הצדיק ויפשפש במעשיו, נמצא שהרשע הוא כמו צופה, כשומר העיר שנקרא צופה, כן הרשע הוא שומר את הצדיק מליפול בגשמיות, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה ראו בחוש במשך כל הדורות, שבכל מקום שנתגלה איזה צדיק, קם כנגדו איזה רשע וחלק עליו ורדף אותו, החל מימות אברהם אבינו, שקמו עליו ליצני הדור, ורצו לבטל אותו מעבודתו, וכן יצחק אבינו וכן יעקב אבינו, וכן כל שאר השבעה רועים, וכמו שקמו דתן ואבירם וקרח ועדתו נגד משה רבינו, וחלקו עליו ורדפו אותו, וכן על דוד המלך עליו השלום, קמו כל מיני רשעים וליצנים ועשו לו צרות, ולכאורה יפלא למה יהיה כן, ולמה לא יהיה לצדיק מנוחה בימי חייו מרשעים וממתנגדים, אבל רביז"ל מתרץ שאלה זאת בתורה זו, ומגלה רביז"ל, שהרשע הוא כמו שומר וצופה העיר, ששומר את הצדיק שלא יפול בגשמיות חס ושלום, כי הצדיקים עובדים את השם יתברך כל ימי חייהם במסירת נפש הכי גדול, ומן השמים מרחמים עליהם שלא יכנס בהם איזה הרהור ומחשבה של ישות וגיאות, ובוזה עלולים לאבד את הכל חס ושלום, ולכן מקימים עליהם רשעים ומתנגדים המצערים אותם, וזה שובר לבם מאד עד שאי אפשר בשום פנים ואופן שיכנס בהם הרהור ומחשבה של גיאות כלל, נמצא שהרשע עושה טובה גדולה להצדיק, והוא כמו צופה ושומר העיר, שעומד סביב העיר שלא יבוא עליו צר ואויב, ומגלה רביז"ל, שזה מרומז בפסוק (תהלים ל"ז) "צופה" רשע לצדיק ומבקש להמיתו, וה' לא יעזבנו בידו וגו', שהרשע הוא כמו צופה ושומר על הצדיק, ששומר אותו שלא יפול לתוך גשמיות, ואף על פי שכוונת הרשע לרע, והוא מבקש להמית את הצדיק ולכלותו חס ושלום, אבל ה' לא יעזבנו בידו, כי הקדוש ברוך הוא שומר הצדיק שלא יזיק אותו הרשע, ומשתמש עם הרשע להיות כמו צופה ושומר שלא יפול הצדיק בגשמיות, אבל לבסוף, וה' לא יעזבנו בידו, כי הקדוש ברוך הוא אוהב את הצדיק ושומר אותו מכל רע.

וזהו מה מצינו כמה פעמים בתורה, שבירך הקדוש ברוך הוא את הצדיקים, והבטיח אותם שלא ישלטו בהם שונאיהם, כמו שנאמר לאברהם אבינו אחר העקידה, (בראשית כ"ב) וירש זרעך את שער אויביו, וכן נתברך רבקה (שם כ"ד) וירש זרעך את שער שונאיו, ולכאורה יפלא, אם הקדוש ברוך הוא רוצה לברך את הצדיקים שינצלו משונאיהם, למה לא יברך אותם שלא יקומו עליהם שונאים, ויהיה להם מנוחה כל ימי חייהם, אבל זה דבר בלתי אפשר, כי מוכרח להיות שונאים ומתנגדים על הצדיקים לשמור אותם שלא יפלו בגשמיות ולא יכנסו בהם שום הרהור או מחשבה של ישות חס ושלום, אבל הם מוכתחים מאת השם יתברך, שלא ישלטו הרשעים בהם ולא יזיקו אותם, ואדרבה, הם ישלטו בשונאיהם ויראו במפלתם.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שכן פירש הרה"ק מסטמור זי"ע את מה שמתפללים ג' פעמים יום (בתפלת אלקי נצור), "וכל הקמים והחושבים עלי לרעה, מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם", ולכאורה קשה, אם מתפללים להשם יתברך על הקמים עליו ועל השונאים אותו, למה לא יתפלל "שלא יקומו עלי ולא יחשבו עלי לרעה", ועל ידי זה ינצל מהם לגמרי, אבל התירוץ הוא שזה בלתי אפשר, כי בכל מקום שיש צדיק מוכרח לקום נגדו רשע, כי מזמאה ומהרה אינם מתערבים ביחד, וכן חושך ואור אי אפשר להיות ביחד, ואם יש צדיק, מוכרח לקום כנגדו רשע, והוא כמו שזמר וצופה, ששומר את הצדיק מכל רע, ולכן תפילתינו אל השם יתברך, "מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם" שלא יוכלו להזיק לנו, ונזכה לעבוד את השם יתברך באמת.

וסיפר מוהרא"ש נ"י, שהרה"ק רבי מנחם מענדיל מפרמישלאן זי"ע, תלמיד הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, היה סובל בזיונות עצומות מחייט אחד שהיה גר בעיר פרמישלאן, שתמיד בא וחירף וביזה אותו בכל מיני חרפות ובזיונות, והרה"ק רבי מענדיל זי"ע היה מקבל הבזיונות באהבה, וכמו שלמד מרבו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, פעם אחת הגיע הבעל שם טוב הקדוש זי"ע לעיר פרמישלאן, והרה"ק רבי מענדיל זי"ע עשה סעודה גדולה בעבורו, וקודם הסעודה הלך הרה"ק רבי מענדיל זי"ע אל החייט, וביקש אותו שלא יבזה אותו לפני רבו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, כי זה יהיה בזיון גם לרבו חס ושלום, אבל לא הועיל כלום, והגיע החייט אל ביתו, והתחיל לבזות ולקלל אותו, וצוה הרה"ק רבי מענדיל שיגרשו אותו מביתו ויסגרו את כל הדלתות, אבל גם זה לא הועיל, כי מצא חלון פתוח מסביב הבית, ומשם חירף וקילל אותו בקול גדול, ושמע הבעל שם טוב הקדוש זי"ע את הקללות, ושאל את הרה"ק רבי מענדיל, מה זה ומי זה? וענה לו בשברון לב, שזה אחד שתמיד בא ומחרף ומבזה אותו, ואני תמיד מקבל הבזיונות באהבה, רק לא רציתי בפני רבי ומורי שיבזה אותי, ענה ואמר לו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, הלוואי שהיה לי אדם

כזה שיבוז אוטי בכל יום כמו שאתה זוכה, כי מעלות הבזיונות שאדם סובל מזולתו אין לתאר ואין לשער כלל, הרי רואין עוצם הטובה שהרשע עושה לצדיק במה שרודף אותו, ואשרי המחזיק מעמד ואינו נופל בדעתו כלל, רק מקבל הכל באהבה, כי אז רב טוב הגנוז והצפון יזכה בזה ובכא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר א' פסוק ב) ואתה הפקד את הלויים על משכן העדות ועל כל כליו ועל כל אשר לו המה ישאו את המשכן ואת כל כליו והם ישרתוהו וסביב למשכן יחנו, ופירש"י, אתה הפקד את הלויים, כתרגומו, מני, לשון מנוי ושררה על דבר שהוא ממונה עליו, כמו (אסתר ב) ויפקד המלך פקידים, עיין שם, ואיתא בבבל הטורים שמילת "הפקד" הם שנים במסורה, כאן, "הפקד" את הלויים, ואידך (תהלים ק"ט) הפקד עליו רשע, עיין שם, ולכאורה יפלא, איזה קשר ושייכות יש בין זה לזה, אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי התורה מגלה לנו כאן את עוצם מעלת הצדיקים הזוכים לשרת השם יתברך בכל דרכיהם, והתורה נותן להם חיזוק שלא יפלו בדעתם מן הרשעים העומדים עליהם, כי מבואר בדברי הרמב"ם (סוף הלכות שמיטה ויובל), שכל אחד מישראל המתנדב לבו לשרת את השם יתברך בכל עניניו, הרי נתקדש קודש קדשים, ונעשה כדוגמת הכהנים והלויים המשרתים פני ה' במשכן ובמקדש, עיין שם בדבריו, נמצא שפסוק זה המדבר מפקודת הלויים לשרת במשכן, ולעבוד את ה', הוא באמת צווי ופקודה לכל אחד מישראל המתנדב לבו להתקרב אל השם יתברך, שנתקדש בקדושת כהונה ולויה, וכמו שכתוב (שמות י"ט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגו', וכן כתיב (ישעיה ס"א) ואתם כהני ה' תקראו, ואם כן מובן מאד המסורה, "הפקד" את הלויים, ואידך, (תהלים ק"ט) "הפקד" עליו רשע, כי תיכף ומיד שמתגלה קדושת הצדיק שמתקרב אל הקודש לעבוד את ה' בכל לבבו ובכל נפשו, מתגלה גם רשע ומתנגד כנגדו, לשמור אותו שלא יפול בגשמיות ושלא יכנס בו שום ישות וגיאות, והוא כמו צופה ושומר על פקדון שלא יתקלקל, שזהו "הפקד" עליו רשע, ואף על פי שהרשע מרבה רשעות נגד הצדיק, אבל השם יתברך לא יעזבונו בידו, ולבסוף יתבטל לגמרי, וכמו שכתוב (שם) פקודתו יקה אחר, והשם יתברך יזכינו להתחזק מאד בעבודתו באמת, ונזכה לראות במפלתן של רשעים ובהרמת קרן ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת במדבר ה'תשס"ט

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל, במעשה מזבוב ועכביש מעשה ז' דף קי"ז, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ענה ואמר: אספר לכם כל הנסיעה שלי שהיה לי, כי הגה רביז"ל היה רגיל לנסוע נסיעות, וכל הנסיעות שלו היו פליאות גדולות מאד, ולא ידעו שום בריה מעניניו ומכוונותיו, ובאמת כל דרכי רביז"ל היו סתומים ונעלמים מאד, והיה גנוז מן העולם לגמרי, ואלמלא מוהרנ"ת ז"ל שבא וגילה ופירסם את אור רביז"ל, וכתב הכל עלי ספר, לא היינו יודעים מרביז"ל כלל, וכמו שאמר רביז"ל בעצמו (חיי מוהר"ן סי' שס"ט), שאלמלא מוהרנ"ת ז"ל לא היה נשאר ממנו אפילו עלה אחד של גניזה ("אפילו איין בלעטיל פון שמות"), ורביז"ל היה כל כך סתום ונעלם מן העולם עד שלא היה אפשר להכיר מעלתו מבחוץ כלל, וכמו שפעם אמר רביז"ל, מי שמכיר אותי יעיד שאין בי שום תנועה של "גומער איד" (צדיק מפורסם) כלל, כי אצל מפורסמים אחרים היו רואים כמה מיני תנועות משונות ועבודות גדולות, והתלהבות והתעוררות, אבל אצל רביז"ל לא היו רואים שום דבר כלל, והיה כל אורו מכוסה ומוסתר מאד, והיתה דרכי עבודתו בדרך "שמן בחשאי", שלא שומעים כלום כששופכין את השמן (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"א), וכן מבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' קפ"ז), שאי אפשר להכיר הצדיק מבחוץ כלל, כי הוא נראה בדוגמת כל אדם ממש, רק בפנימיותו הוא ענין אחר לגמרי, עיין שם, ורביז"ל רצה ללמד אותנו בזה דרכי עבודתו יתברך, שעיקר העבודה הוא עבודה פנימית, היינו עבודות של תורה ותפילה מצוות ומעשים טובים, וכולם לשם אל עולם ולא בשביל בני אדם כלל, שזהו ענין ההתבודדות שלימד אותנו רביז"ל, שילך אדם בכל יום למקום פנוי שאין שם בני אדם, ויתבודד עמו יתברך, ויפרש כל שיחתו לפניו יתברך בתמימות ובפשימות גמור, כאשר ידבר איש רעהו והבן אל אביו, וזה מכנים נקודת האמת בתוך אדם, שהרי אין בריה שבעולם יודע מה הוא עושה, והוא עבודה רק בינו לבין קונו, ולכן זה מביא אותו אל נקודת האמת, לא כמו מקצת שנוהגים ללכת בחבורה שלימה לתוך היער להתבודד, וכל אחד מרים קולו יותר מחבירו, להראות מעשיו לאחרים, אבל מי שמציית את רביז"ל באמת, ומקיים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ב) המהלך בדרך "יחידיו" דייקא, ומפנה לבו לבטלה, שמתבודד עמו יתברך בכל יום, כדי לבוא לידי ביטול, ואין בריה שבעולם יודע ממנו, הוא יזכה לנקודת האמת, ויהיה כל עבודתו לשם אל עולם לבד, ולכן בכל עבודות שעשה רביז"ל בהעלם

ובהסתר גדול, כגון הנסיעות שלו, וכן שאר עבודותיו, בזה לימד אותנו לימוד נפלא לדורות, שנרגיל עצמינו לעבוד את השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמור, ללמוד הרבה ולהתבודד הרבה עמו יתברך, וכן לעשות מצוות מעשיות הרבה, ועל ידי זה נקנה לנפשינו חיי עולם לנצח.

ומספר רביז"ל, מעשה במלך אחד, המלך הוא הצדיק, על דרך שאמרו חכמינו הקדושים (גיטין ס"ב.) מאן מלכי רבנן, וכל אחד מישראל יש בו נקודת צדיק, וכמו שכתוב (ישעיה ס') ועמך כולם צדיקים, ועליו עובר כל מה שכתוב בסיפור זה, כשרוצה להתקרב אל הקדושה ולמצוא נקודת הצדיק שיש בו, וגם הכוונה על רביז"ל בעצמו, וכמו שהקדים רביז"ל לומר "אספר לכם כל הנסיעה שלי", היינו הנסיעה של נשמתו הקדושה מעולם העליון לעולם התחתון, שהיו עליו כמה מלחמות כבידות וכבש אותם, כי מלחמת היצר הוא מלחמה קשה וכבידה מאד, שמתחיל כשאדם יוצא מבטן אמו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פנהרין צ"א:) על הפסוק (בראשית ד') לפתח חמאת רובין, שיצר הרע שולט באדם משעת יציאתו לעולם, וכן אמרו (בראשית רבה פרשה ל"ד ס"י) על הפסוק (בראשית ה') כי יצר לב האדם רע מנעוריו, מששנער לצאת ממעי אמו, והיא מלחמה קשה וכבידה מאד, הרבה יותר ממלחמה גשמית, וכמו שאמר החסיד בספר "חובת הלבבות" (שער ייחוד המעשה פרק ה'), אל החיילים שחזרו משדה המלחמה, "שבתם מן המלחמה הקמנה, תכינו עצמכם למלחמה הגדולה", שהיא מלחמת היצר, ומי שזוכה לכבוש יצרו הוא נקרא גבור באמת, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (אבות פרק ד') איזהו גבור הכובש את יצרו.

ולקח שבויים הרבה, כי הזוכה לכבוש את יצרו, ולנצח מלחמת היצר, פותח פתח לאחרים שגם הם יוכלו לצאת מן הטומאה ולהתקרב אל השם יתברך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' ס' ק"ב), וגם פודה כל ניצוצי הקדושה שנשבו בין הקליפות, ומוציא אותם מן השבי לחירות, ובוה מקרב את הגאולה.

(בתוך דבריו שהתחיל לספר זאת המעשה, ענה ואמר בוז הלשון: תאמרו שאספר לכם הכל ותוכלו להבין), כי רביז"ל מלמד היסוד והכלל, "תכלית הידיעה אשר לא נדע" (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' ס' ז'), שלא יחשוב אדם שכבר השיג הכל, כי כל מה שזוכה להשיג, עליו להבין שלפי גדולתו יתברך עדיין לא השיג כלום, אבל מיד שנדמה לאדם שהשיג את הכל, סימן שלא השיג כלום, וכן שמעו הרבה פעמים מפי רביז"ל לומר "עכשיו איני יודע כלום", והיה פליאה גדולה בעיני אנשי שלומינו, שהרי לפני זה גילה רביז"ל סודות נוראים ונפלאים מאד שלא נשמעו מימות עולם, ואיך יאמר רביז"ל שאינו יודע כלום, אבל רביז"ל הסביר להם, שהלא לפני שהשגתי

השגות אלו, לא ידעתי שיש דברים כאלו, אם כן מי יודע מה שיש עוד להשיג, וזהו בכלל מה שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ד.) למד לשונך לומר איני יודע, כי יש לאדם להבין תמיד שעדיין אינו יודע כלום, ולכן דייקא לפני שסיפר רביז"ל מנסיעת נשמתו הקדושה דרך כל העולמות עד עולם הזה, הקדים לומר "תאמרו שאספר לכם הכל ותוכלו להבין" כי הכנים ידיעה זאת באנשיו, שיבינו שעדיין לא מבינים כלום, ותמיד יכספו וישתוקקו לעלות יותר ויותר, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו אור רביז"ל באמת וללכת בדרכיו הקדושים, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת במדבר ה'תשס"מ

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מענין מה שקורין פרשת במדבר לפני חג השבועות.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, הנה לעולם קורין פרשת במדבר לפני חג השבועות, וכמובא בשולחן ערוך (אורח חיים סי' תכ"ח), ויש להבין מעם הדבר, ואיזה לימוד יוצא מזה לעובדא ולמעשה, ויש לומר בזה, כי הנה בפרשת במדבר כתיב המנין והמספר של נשמות ישראל, וכמו שכתוב (במדבר א) **שאו את ראש על עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם, במספר שמות של זכר לגלגלותם, ופירש"י, מתוך חיבתן לפני מונה אותם כל שעה, וכן כתיב בפרשת במדבר אופן וסדר נסיעתם במדבר, וכמו שכתוב (במדבר ב') איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו, ופירש"י, כל דגל יהיה לו אות מפה צבועה תלויה בו, צבעו של זה לא כצבעו של זה, צבע כל אחד כגוון אבנו הקבועה בחושן, ומתוך כך יכיר כל אחד את דגלו, דבר אחר, באותות לבית אבותם, באות שמסר להם יעקב אביהם כשנשאווהו ממצרים, שנאמר (בראשית ג) ויעשו בניו לו כן כאשר צום, יהודה ויששכר וזבולן ישאוהו מן המזרח וראובן ושמעון וגד מן הדרום וכו', עיין שם, ויש לומר ששני דברים אלו, מנין ומספר בני ישראל, וכן אופן וסדר נסיעתם, הוא הקדמה והתחזקות גדולה לקבלת התורה, כי מה שמונין כל אחד מישראל, להראות חשיבותו ויקרותו לפני השם יתברך, שכל אחד חשוב ויקר לבד, ובשבילו לבד נברא העולם, כי הקדוש ברוך הוא אוהב אותו, וכל העולם כדאי הוא לו, וכמו**

שפירש"י, מתוך "חבתן" לפניו מונה אותם כל שעה, כי על פי רוב מה שאדם מתרשל מעבודת השם יתברך ומלימוד התורה, הוא מחמת שנופל בדעתו, וחושב לעצמו, מה אני ומה חיי, הלא אני בריה פחותה מאד, ויש אנשים טובים וגדולים ממני, ועל מה צריכין אותי, וכן הלימוד שלי איננה בשלימות, כי איני מבין את הכל, ויש לומדים ובעלי תורה גדולים ממני, ואיזה חשיבות יש לי אצל השם יתברך, אבל כשיידע שהוא לבד חשוב ויקר בעיני השם יתברך, והוא משלים מספר ששים רבוא נשמות ישראל, ובלעדו אין השכינה שורה בישראל, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (בראשית רבה פרשה ע"ד סי' י"ז), אין שכינה שורה פחות מששים רבוא, כי מונין כולם מן הקטן שבקטנים עד הגדול שבגדולים, אזי יתעורר מאד לעבודת השם יתברך, כי יכיר את חשיבותו וחיבתו לפניו יתברך ולא יפול בדעתו כלל.

וגם עליו לזכור שכל אחד מישראל יש בו נקודה טובה מה שאין בחבירו, שעל כן כל שבט היה לו דגל וצבע אחרת, כמו הצבע של אבנו הקבוע בחושן, כי כל נפש מישראל מאיר בצבע וגוון אחרת כפי שורש נשמתו, ויש לו כח מיוחדת להאיר בכל העולמות ולגרום נחת רוח להשם יתברך מה שאין חבירו יכול לעשות כלל, וכמבואר היטיב בדברי רבינו"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק סי' ל"ד) שאפילו אביי ורבא, גדולי הצדיקים, לא היו יכולים להשיג העבודה של אבא אומנא שהיה רופא אומן, שעשה מלאכתו בנאמנות ובצניעות גדולה, ובזכות זה היה שומע כרוז של שלום ממתיתבתא דרקיעא בכל יום, כי כל אחד יש לו הנקודה המיוחדת שלו, שבשביל זה נברא, ועליו להוציא מן הכח אל הפועל את נקודתו, ולקדש שם שמים על ידה, ועל כן ניתן לכל שבט ושבט דגל וצבע מיוחדת, כדי להזכירם שכל אחד מישראל יש לו התכלית והתפקיד שלו, ואין לו להסתכל ולקנאות באחרים כלל, כי על פי רוב מה שאדם נופל בדעתו ומתרשל מלימוד התורה ומקיום המצוות הוא מחמת שמסתכל ומקנא באחרים, כי רואה חבירו לומד הרבה ומקיים מצוות הרבה, וקשה לו לעשות כמוהו, ולכן אינו עושה כלום, אבל כשיודע שאין לו עם אחרים כלל, רק יש לו הצבע והגוון המיוחד שלו, הגורם לו להאיר באופן מיוחד לגמרי, אזי לא יתבלבל מאחרים כלל, רק יעשה כל מה שביכולתו, וישמח מאד עם כל נקודה ונקודה שזוכה לרכוש לעצמו.

והנה כל זה מקושר מאד לקבלת התורה, כי קבלת התורה תלוי באחדות נשמות ישראל, וכמו שכתוב (שמות י"ט) ויחן שם ישראל נגד ההר, ופירש"י, כאיש אחד בלב אחד, וכן אומר רבינו"ל (שיחת הר"ן סי' צ"א), שסגולה להתמדת התורה לא לדבר על שום אחד מישראל, כי ששים רבוא נשמות ישראל הם כנגד ששים רבוא אותיות שבתורה, ואם נשמות ישראל באחדות ובשלימות, אזי גם הספר תורה באחדות

ובשלימות, ויהיה לו חשק ללמוד, מה שאין כן אם עושין פירוד בין נשמות ישראל, וגורמין שחסר אות אחד מן תורה, או מקנאין באחד מישראל, וגורמין שאות אחד נוגע בשני, אזי הספר תורה פסולה, ולא יהיה לו חשק ללמוד, עיין שם, ולכן מיד שמונין נשמות ישראל ומראין החשיבות של כל אחד ואחד, וכן נותנין לכל אחד הדגל והצבע שלו, ומסבירים לו שאין לו מה לקנאות באחרים כלל, כי כל אחד מאיר כפי הדגל והצבע המיוחד שלו, אזי כולם מוכנים לקבל התורה, ויהיה להם חשק אמיתי ללמוד, כי הספר תורה ביפיה ובתפארתה.

וכל זה מרומז בפשט השני של רש"י, באותות לבית אבותם, באות שמסר להם יעקב אביהם כשנשאווהו ממצרים, שנאמר (בראשית ג') ויעשו בניו לו כן כאשר צום, יהודה ויששכר וזבולן ישאווהו מן המזרח, וראובן ושמעון וגד מן הדרום וכו', עיין שם, כי יעקב אבינו לפני הסתלקותו הזהיר את בניו על מדת האחדות והשלום, וכמו שאמר להם (בראשית מ"ט) האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים, ופירש"י, שביקש לגלות להם הקץ ונסתלק ממנו שכינה, ומסביר מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות אישות הלכה ה') שבתוך מילין אלו כבר רימזו להם סוד קץ הגאולה, שהכל תלוי ב"האספו ואגידה לכם", שאם יהיו באסיפה ואגודה אחת, אזי יהיו מוכנים לקץ הגאולה, ולכן באותו מעמד, צייה להם באיזה צורה ישאו את מטתו, יהודה ויששכר וזבולן ישאווהו מן המזרח, וראובן ושמעון וגד מן הדרום וכו', כי אז לפני הסתלקותו, הכנים בהם זכרון בעלמא דאתי, שידעו איך להתנהג כל ימי חייהם, ולימד אותם שלכל אחד יש המקום המיוחד שלו, וכל אחד עתיד לקבל הדגל והצבע שלו, ואינו לו להתבלבל מחבירו כלל, ובאופן זה יהיו מוכנים לקבל את התורה, ולנסוע במדבר ולהכניע את הקליפות, וכפי שקיבלו השבטים את לימוד יעקב אביהם, כן נחשב כאילו יעקב אבינו חי, וכאילו עבר עמהם במדבר, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תענית ה.) יעקב אבינו לא מת, מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים, עיין שם, כי זה היה כל כיסופו של יעקב אבינו, להכניס אחדות ושלום ביניהם, ועל ידי זה יקבלו את התורה, וסוף כל סוף יזכו לקץ הגאולה.

והנה מבואר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות פסח הלכה ט'), שזהו גם ענין מצות ספירת העומר, שמונין את הימים מיציאת מצרים עד מתן תורה, להראות לכל אחד ואחד שכל יום ויום חשוב ויקר מאד, וצריכין למלאות אותו עם איזה מעט טוב כפי בחינתו, כי לפעמים נדמה לאדם שהיום הזה אינו יום טוב, ואי אפשר לעשות בה שום טוב, ועל כן מתיימש לגמרי מן היום, וחושב שאולי יום המחרת יהיה יותר טוב, אבל על פי רוב היצר הרע בא גם ביום מחרת, ומראה לו סבות אחרות למה גם יום ההוא אינו טוב, וכך דוחה אותו מיום ליום, אבל כשאדם יודע שכל יום הוא

יום טוב, וכדאיתא בזוהר (נשא קכ"ג.) ליכא יומא דלית ביה טוב (ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' פ"ד), אזי יזהר מאד למלאות כל יום עם איזה נקודה טובה כפי יכולתו, ולא יניח היום לילך לאיבוד חס ושלום, שזהו מצות ספירת העומר, לספור כל יום ולהראות את חשיבותו ויקרותו, ועל ידי זה מגיעים לקבלת התורה ולמצוא האור אין סוף ברוך הוא הגנוז בכל יום ויום, והשם יתברך יזכינו להכין עצמינו לקראת חג השבועות כראוי, ונזכה לקבל את התורה מתוך אהבה ושמחה, עדי נזכה לראות בקץ הגאולה ובביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

